

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Obec Bílá Lhota, IČ: 00298662
se sídlem Bílá Lhota 1, 783 21 Bílá Lhota,
zastoupen Mgr. Davidem Černým,
advokátem se sídlem Horní nám. 365/7, Olomouc

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlo: Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2016, č. j. 2537/330/16, 50508/ENV/16

takto:

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí o námitkách žalobce, č.j. 2537/330/16, 50508/ENV/16, ze dne 10. 10. 2016 a Opatření ministerstva životního prostředí č.j. 2317/330/16, 43991/ENV/16 ze dne 7. 7. 2016, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce je příjemcem podpory ze Státního fondu životního prostředí v rámci Operačního programu Životní prostředí, v rámci Prioritní osy. 1 – Zlepšování vodohospodářské infrastruktury a snižování rizika povodní, oblast podpory 1.1 – Snižování znečištění vod, v souvislosti s akcí „Kanalizace a ČOV Bílá Lhota“. Podkladem pro poskytnutí výše uvedené podpory byla žádost Obce Bílá Lhota, jež byla akceptována fondem dne 15. 11. 2012.
2. Rozhodnutí o poskytnutí dotace IS SFZP 12132661 bylo v dané věci vydáno dne 10. 10. 2014 (dále jen „rozhodnutí o dotaci“ nebo „RoPD“) a doručeno obci spolu s návrhem smlouvy o poskytnutí dotace dne 17. 10. 2014. Smlouva o poskytnutí (dále jen „smlouva“) dotace byla ze strany žalobce akceptována dne 20. 10. 2014; poté, co byla dne 17. 10. 2014 schválena zastupitelstvem obce.
3. Dne 5. 11. 2014 bylo žalobci doručeno „Oznámení o udělení korekce výše podpory z Operačního programu Životního prostředí“, č. j. SFZP 185480/2014 (dále jen „Oznámení“), v němž náměstek Úseku řízení OPŽP, pan Mgr. M. K., informoval žalobce o stanovení korekce v objemu 10 %. V odůvodnění tohoto dokumentu je uvedeno, že se žalobce měl při realizaci zadávacího řízení dopustit několika pochybení zakládajících porušení ustanovení § 6 Zákona o veřejných zakázkách. Oznámení obsahovalo též poučení o možnosti obce podat „proti stanovení korekce“ námitku k Řídícímu orgánu.
4. Žalobce podal proti výše uvedenému oznámení svoji námitku, v níž zejména obhajoval svůj postup v zadávacím řízení a argumentoval ve prospěch závěru, že k porušení zákona při zadávacím řízení nedošlo, a i kdyby byla drobná pochybná dovozena, nemohla mít vliv na výsledek zadávacího řízení.
5. V reakci na výše uvedenou námitku obdržel žalobce přípis ředitele odboru fondů EU MŽP Ing. J. M., č.j. 5626/330/14, 81505/ENV/14 ze dne 15. 12. 2014 (dále jen „Přípis“), jímž ředitel odboru informoval žalobce, že vznesenou námitku nemůže akceptovat a ztotožňuje se s právním výkladem SFŽP. V přípise se dále uvádí: *„Ministerstvo životního prostředí, coby Řídící orgán OPŽP, tímto potvrzuje korekci stanovenou SFŽP ve výši 10 % částky dotace použité na financování předmětné zakázky.“*
6. V návaznosti na výše uvedené akty byla poskytnutá dotace skutečně vyplacena pouze ve výši snížené o uvedenou korekci 10%, kdy chybějící prostředky k profinancování projektu byl žalobce nucen získat z jiných zdrojů. Ke dni 31. 12. 2015 byla celá akce „Kanalizace a ČOV Bílá Lhota“ dokončena a profinancována.
7. Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 11. 2. 2016 označeným jako „Podnět k prohlášení nicotnosti“ domáhal ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., v platném znění, prohlášení nicotnosti těchto aktů tj. oznámení i přípisu.
8. Na uvedený podnět reagoval ministr životního prostředí rozhodnutím č. j. 744/330/16, 11084/ENV/16 ze dne 20. 5. 2016, jímž oba napadené akty zrušil a věc vrátil ministerstvu k novému projednání a rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Dne 8. 7. 2016 bylo Obci Bílá Lhota doručeno Opatření ministerstva životního prostředí č. j. 2317/330/16, 43991/ENV/16 ze dne 7. 7. 2016 (dále jen „Opatření“), jímž tento orgán s výslovným odkazem na ustanovení § 14e zákona č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uplatnil opatření spočívající v nevyplacení částky 9.003.343,24 Kč z prostředků Operačního programu životního prostředí.
10. Proti Opatření ministerstva podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce ve smyslu ustanovení § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, své námítky ze dne 21. 7. 2016. Dne 11. 10. 2016 bylo žalobci doručeno žalobou napadené rozhodnutí ministra životního prostředí č. j. 2537/330/16, 50508/ENV/16 ze dne 10. 10. 2016 (dále jen žalobou „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námítky žalobce proti opatření, a toto opatření bylo shledáno plně oprávněným.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobce namítá, že rozhodnutí je nezákonné, pokud ne přímo nicotné a to z následujícího důvodu:
12. Když ministr životního prostředí ve svém výše připomenutém rozhodnutí ze dne 20. 5. 2016 rušil oba napadené akty (Oznámení a Přípis), neuvedl výslovně, že by se jednalo o akty nicotné, ale pouze eufemisticky podotkl, že nebyly za dané situace způsobilé „*vyvolat účinky krácení dotace a jako takové jsou právně a fakticky neuskutečnitelné*“.
13. Následující Opatření, které bylo následně napadeno námítkami žalobce, pak ve skutečnosti pouze rekapituluje dosavadní vývoj a fakticky znovu uplatňuje opatření, které se pokusily již dříve uplatnit oba napadené akty. Opatření pak výslovně odkazuje na ustanovení § 14e zákona č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, coby na zdroj své legality a legitimacy. Ministerstvo tedy zjevně na posuzovaný případ aplikovalo uvedené zákonné ustanovení ve znění účinném ke dni vydání opatření, tj. ve znění novely č. 25/2015 účinné ode dne 20. 2. 2015.
14. Žalobce vnímá další postup vyřizování této věci tak, že ministerstvo pouze nahradilo dva nicotné akty vydané na základě zákonného ustanovení účinného do 20. 2. 2015 (který k takovému postupu neopravňoval) fakticky materiálně i formálně stejným aktem vydaným na základě novelizované verze téhož ustanovení účinné od 20. 2. 2015. K tomuto postupu žalobce uvádí, že ustanovení § 14e zákona č. 218/2000 Sb., v platném znění, sice na rozdíl od předchozí úpravy umožňuje poskytovateli dotace rozhodnout o krácení dotace nikoliv pouze dočasně, ale trvale, nicméně to ještě nečiní napadené Opatření zákonným.
15. Novela zákona o rozpočtových pravidlech č. 25/2015 novou úpravou ustanovení § 14e posílila pravomoci poskytovatele dotace a poskytla též žadatelům určité možnosti obrany v podobě explicitně upravených námitek a nevyloučení soudního přezkumu. Dřívější úprava tato práva žadateli nedávala; na druhou stranu poskytovatel dotace byl tehdy oprávněn rozhodnout toliko o dočasném pozastavení výplaty dotace – nikoliv o jejím trvalém krácení.
16. Tento výklad dřívější úpravy žalobce opírá o nález Ústavního soudu Pl. ÚS 12/14 ze dne 16. 6. 2015; zejm. o bod 39 odůvodnění tohoto nálezu, v němž Ústavní soud uvádí: „*Pokud poskytovatel dotace na základě provedeného auditu nazná, že došlo při naplňování činností financovaných příslušnou dotací k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, může dle § 14e zákona o rozpočtových pravidlech pozastavit výplatu dotace (resp. nemusí vyplatit část*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dotace) a v návaznosti na to informuje příslušný finanční úřad o svých zjištěních. Finanční úřad v souladu s § 88 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zahájí u příjemce dotace daňovou kontrolu, jejímž výsledkem je buď konstatace porušení rozpočtových pravidel a případné následné vyměřovací řízení a uložení sankce, nebo daňová kontrola finančního úřadu závady a nedostatky ve spojitosti s veřejnou zakázkou, potažmo porušení rozpočtových pravidel neshledá, a poté finanční úřad již další kroky nečiní. Finanční úřad může toliko v důsledku zjištění v rámci daňové kontroly učinit sankční opatření, a to vydat platební výměr ukládající příjemci dotace provést odvod za porušení rozpočtové kázně, pokud zjistí pochybení.“ (zvýrazněno účastníkem). Z bodu 40 odůvodnění téhož nálezu pak lze citovat: „Rovněž podústavní právní úprava nijak neřeší situace, kdy finanční úřad nevydá platební výměr ukládající příjemci dotace provést odvod za porušení rozpočtové kázně, a poskytovatel dotace přesto příjemci zadržené finanční prostředky nevyplatí.“

17. Hlavní argument námitek žalobce proti Opatření ministerstva pak spočíval v tom, že ministerstvo nebylo oprávněno rozhodnout o nevyplacení části dotace na základě ustanovení § 14e zák. č. 218/2000 Sb., v platném znění, neboť podle přechodného ustanovení (čl. II) novely č. 25/2015 Sb., platí, že: „Právní vztahy vzniklé z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě bylo o poskytnutí dotace rozhodnuto dne 10. 10. 2014, tedy před účinností novely 25/2015, nelze na tento případ aplikovat současné znění zákona č. 218/2000 Sb. Ministerstvo tedy nemohlo „napravit“ svůj předchozí nelegální postup jeho zopakováním podle současné právní úpravy. Krácení dotace učiněné Opatřením ministerstva je tedy opět nelegální a napadené opatření je v celém rozsahu neoprávněné.
18. Na tomto místě je vhodné uvést, že vydání aktu veřejné moci bez potřebného zákonného mandátu může založit nikoliv „pouze“ nezákonnost příslušného aktu, ale dokonce jeho nicotnost. Z tohoto důvodu se žalobce ve svých námitkách i v této žalobě alternativně dovolává i vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí (a eventuálně též jemu předcházejícího Opatření ministerstva).
19. Jak již bylo uvedeno výše, napadené rozhodnutí potvrdilo závěry Opatření ministerstva, pokud jde o aplikovatelnost novější verze příslušné právní úpravy s argumentem, podle něhož je tato novější právní úprava pro žalobce výhodnější. Tento argument je však nutné z více důvodů odmítnout. Předně nelze souhlasit s tím, že by novější úprava ustanovení § 14e byla a priori výhodnější. Přijmeme-li výklad dosavadní úpravy vyplývající z výše citovaných pasáží nálezu Ústavního soudu, pak platí, že nová úprava sice formálně posílila postavení žadatelů o dotace (upřesnila opravné prostředky, odstranila protiústavní zákaz soudního přezkumu), ale na druhou stranu nově umožnila poskytovateli dotace rozhodovat o jejím krácení v míře, kterou dosavadní úprava neznala (alespoň soudě podle výkladu, který přijal Ústavní soud).
20. Nad rámec výše uvedeného je pak třeba dodat, že i kdyby byla novější úprava pro příjemce dotace příznivější, neposkytuje to žalovanému v žádném případě mandát k ignorování přechodných ustanovení zákona. K takovému postupu (aplikace výhodnější úpravy jako výjimka z přechodných ustanovení) by musel žalovaného nějaký zákon výslovně zmocnit, což nečiní. Postup žalovaného při aplikaci uvedené zákonné úpravy je tedy nezákonný a dle přesvědčení žalobce i účelový, neboť žalovaný si aplikací nové úpravy chtěl zjevně jen nezákonně vytvořit prostor (který by jinak neměl) pro nápravu předchozích vadných či

nicotných aktů v této věci. Podstatné přitom je, že tak učinil k újmě žalobce, kdy mu ve výsledku nezákonně krátil dotaci o částku přesahující 9 mil. Kč.

21. Další žalobní námitkou bylo nenaplnění materiální stránky pro krácení dotace, jelikož se nejedná o porušení povinností nebo podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta v intenzitě, která by vyvolávala nutnost rozhodnout o krácení dotace v rozsahu přesahujícím 9 mil. Kč. Dle názoru žalobce ponechává dikce ust. § 14e odst. 1 zákona (stejně tak příl. 3 k Rozhodnutí o poskytnutí dotace v části A odst. 4) poskytovateli dotace nemalé diskreční oprávnění, díky kterému nemusí v marginálních případech porušení nějakých pravidel ke krácení daně přistoupit. Žalobce má za to, že jeho postup v rámci výběrového řízení nebyl v žádném ohledu diskriminační ani netransparentní a v žádném případě nevedl k poškození (skutečnému ani potenciálnímu) uchazečů v rámci výběrového řízení. Takto zásadní majetková újma ve sféře obce není legální a reálně ospravedlnitelná. Žalobce totiž pouze reagoval na konkrétní obsahové náležitosti podaných nabídek a možnost objasnění využil u těch, u nichž bylo „co objasňovat“. Co se týče druhého pochybení, lze jej s ohledem ke správnosti předchozího postupu žalobce a k nedůvodnosti námitek uchazeče považovat za zcela formální.
22. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a to z důvodu, že má za to, že žadatel o dotaci je povinen v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace č. CZ.1.02/1.1.00/12.15343 ze dne 10. 10. 2014 dodržovat při implementaci projektu právní předpisy v oblasti zadávání veřejných zakázek. Zároveň byl k dodržování těchto povinností zavázán na základě přílohy k registračnímu listu akce č. 115D112001255 ze dne 22. 5. 2013
23. Neproplacení části výdajů projektu je v souladu s Metodikou finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu na programové období 2007 – 2013, kde je v kapitole 3.10.3 uvedeno: "V případě podezření na nesrovnalost (resp. Potvrzené nesrovnalosti) mohou být platby na daný projekt pozastaveny rovněž Řídícím orgánem. Tento může s odkazem na zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, neproplatit část výdajů, které považuje za nezpůsobilé, a to i v případě, kdy podezření na nesrovnalost není potvrzeno ze strany OFS. Pokud OFS podezření na porušení rozpočtové kázně nepotvrdí, stejně tak pokud ÚOHS neshledá důvody pro uložení sankce za spáchání správního deliktu dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, řídicí orgán tímto není vázán a může trvat na svých zjištěních, resp. zjištěních jiných příslušných kontrolních či auditních orgánů, a stanovisku, že k nesrovnalosti došlo. Předmětné výdaje nadále řídicím orgánem považované za nezpůsobilé, tak nejsou zahrnuty do předkládaných souhrnných žádostí na PCO."
24. Žalovaný zdůrazňuje, že dotační řízení je zvláštním druhem řízení, v rámci něhož poskytovatel určuje podmínky, za kterých budou dotace příjemcům poskytovány, a následně je oprávněn dotace ve prospěch příjemců poskytovat v souladu s ust. § 39 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech a zajišťovat kontrolu hospodaření s těmito účelově poskytnutými finančními prostředky podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole. Blíže se k uvedenému vyjadřuje rozhodnutí NSS č.j. 2 Afs 58/2005-90, ve kterém se uvádí: „...při poskytování dotace ze státního rozpočtu je zachováno vrchnostenské postavení poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení (na rozdíl od postavení účastníka občanskoprávních vztahů) plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či – v těchto zákonných limitech – jak stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

příjemce přijímá určité dobrodíní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodíní není – jako je tomu ve vztazích občanskoprávních, či obecněji soukromoprávních – jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána.“

25. Zákon o rozpočtových pravidlech je zákonný předpis jasně stanovující, jak má být nakládáno s veřejnými prostředky, za které je nezbytné prostředky rozdělované v rámci dotací z OPŽP považovat. Zákon tedy také jasně definuje možnost poskytovatele dotace stanovit podmínky pro udělení dotace a uvádí, že při nenaplnění těchto podmínek je nezbytné pohlížet na věc jako na neoprávněné použití finančních prostředků. Je tedy zjevné, že nevyplacení části prostředků, ke kterému bylo žalovaným přistoupeno, není aktem svévole, ale jedná se o aplikaci zásady hospodárnosti při zacházení s veřejnými prostředky v návaznosti na skutečnost, že ze strany příjemce dotace došlo k porušení podmínek, za kterých byla dotace udělena. Žalovaný postupoval v souladu s postupem, který mu je dle zákona o rozpočtových pravidlech nejen umožněn, ale i je po něm tímto zákonem požadován. Tento postup má za účel chránit veřejné prostředky před jejich neoprávněným použitím tak, jak je definováno v jeho § 3 písm. e).
26. Tvzení, že došlo ke zneužití správního uvážení při stanovení korekce, je nepravdivé. V rámci rozhodnutí o poskytnutí dotace je za toto pochybení explicitně stanovena korekce ve výši 10 % z částky dotace připadající na veřejnou zakázku. Z tohoto hlediska tedy nedošlo a ani nemohlo dojít ke zneužití správního uvážení. Zároveň je nezbytné upozornit, že stanovená korekce svou výší reflektuje závažnost pochybení ve vztahu k dosažení účelu dotace. Vzhledem k tomu, že za účel dotace je nezbytné považovat nejen samotnou realizaci projektu, ale i užití prostředků v souladu s komunitární i vnitrostátní legislativou tak, aby byl zachován a podpořen evropský hospodářský prostor a volná soutěž o nabídky v něm, narušení jedné z hlavních zásad v oblasti zadávání veřejných zakázek je nezbytné vnímat jako narušení účelu dotace.

III.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nijak nereagovali, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasili.
29. Ustanovení § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech ve znění do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon“) uvádělo:
 - (1) *Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.*
 - (2) *V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění.*
 - (3) *Provede-li poskytovatel opatření podle odstavců 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(4) Na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

30. Čl. II Přejícné ustanovení zák. č. 25/2015 Sb. o změně rozpočtových pravidel, který nabyl účinnosti dne 20. 2. 2015, uvádí: *Právní vztahy vzniklé z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
31. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015-48 k ustanovení § 14e zákona ve znění před novelou uvedl: „Domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, pravomoc **rozhodnout s konečnou platností** o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního.“
32. Soud má za to, že s ohledem na shora uvedený názor Nejvyššího správního soudu mohl poskytovatel dotace s konečnou platností rozhodnout o nevyplacení dotace či její části i před novelou zákona. Pokud tak poskytovatel učinil, měl tak učinit v souladu se zákonem tj. v souladu se správným zněním zákona. V tomto případě však skutečnost, že toto své rozhodnutí odůvodnil zněním pozdějšího zákona, na tomto závěru ničeho nemění. Odůvodnění rozhodnutí nesprávným zněním právního předpisu by totiž mohlo vést k nezákonnosti tohoto rozhodnutí pouze v případě, že právní předpis ve správném znění by takový postup vůbec nedovoloval, což však není tento případ, jak bylo uvedeno shora. (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č.j. 8 As 370/2018-30, který uvedl: „Ačkoliv městský soud závěry napadeného rozsudku opřel o nesprávné znění zákona o vojácích z povolání, ve světle uplatněné kasační argumentace jeho závěry obstojí.“)
33. Soud má proto za to, že hlavní námitka žalobce spočívající v tom, že ministerstvo nebylo oprávněno rozhodnout o nevyplacení části dotace s konečnou platností na základě novelizovaného znění § 14e zákona proto není důvodná.
34. Soud rovněž nesouhlasí se žalobcem, že uvedení nesprávného znění ust. § 14e zákona představuje důvod pro vyslovení nicotnosti z důvodu chybějícího mandátu k vydání takového rozhodnutí, jelikož obě znění tohoto ustanovení dávala mandát žalovanému rozhodnout o nevyplacení části dotace s konečnou platností. Závěry žalobce o nedostatku mandátu k rozhodnutí by obstály pouze v případě, pokud by správné znění zákona takový mandát žalovanému vůbec nedávalo, což však není tento případ.
35. Zbývá proto posoudit druhou žalobní námitku a to, že zde nebyl důvod pro krácení dotace ve výši 9 milionů Kč.
36. V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí:
37. „Po znovu prošetření posuzovaného případu ŘO OPŽP dne 7. 7. 2016 vydal opatření dle § 14e ZRP ve věci nevyplacení 9 003 343,24 Kč z prostředků OPŽP, č. j. 2317/330/16, 43991/ENV/16 (dále jen „napadené opatření“).
38. V odůvodnění napadeného opatření uvedl ŘO OPŽP následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

39. *Podle ustanovení § 14e ZRP poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta.*
40. *V případě výše uvedeného pochybení ad 1. zadavatel porušil § 6 ZVZ, který zadavateliům veřejných zakázek ukládá dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace, když využil možnosti požadovat po dodavateli, aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace pouze ve vztahu k některým zájemcům a některé zájemce v obdobné situaci vyloučil pro nesplnění kvalifikace bez dalšího dle § 60 odst. 1 ZVZ. Tím se jednoznačně dopustil nerovného zacházení ve vztahu k uchazečům.*
41. *V případě výše uvedeného pochybení ad 2. rozhodl pravomocně dne 9. 9. 2014 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ve správním řízení zahájeném dne 30. 6. 2014 pod č. j.: ÚOHS-S528/2014/VZ-19008/2014/513/IHL, že zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) ZVZ, když v užším řízení na veřejnou zakázku „Kanalizace a ČOV Bílá Lhota“, postupoval při vyřizování námitek uchazeče – HOCHTIEF a. s., IČO 46678468, se sídlem Plzeňská 16/3217, 150 00 Praha 5 – ze dne 4. 6. 2014 proti rozhodnutí o vyloučení v rozporu s § 111 odst. 1 citovaného zákona, neboť nepřezkoumal podané námitky v plném rozsahu a do 10 dnů od obdržení námitek tomuto uchazeči neodeslal písemné rozhodnutí o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu.*
42. *Došlo tedy prokazatelně k porušení právních předpisů.*
43. *Po znovuotevření případu a po zohlednění skutečností obsažených v námitce proti napadenému opatření ŘO OPŽP k administraci identifikovaných pochybení uvádí, že k vyslovení nicotnosti ve smyslu § 77 a násl. SŘ nebylo přistoupeno z toho důvodu, že napadené akty byly toliko deklaratorní povahy a nebyly schopny, na rozdíl od RoPD, bez dalšího vyvolat jakékoliv právní následky. K jejich zrušení se ŘO OPŽP rozhodl, protože byly vydány v době, kdy již bylo v platnosti RoPD a byla uzavřena Smlouva se SFŽP, přičemž v obou shora uvedených dokumentech nebyla zohledněna korekce stanovena v napadených aktech. Nastalou situaci, ke které došlo administrativním pochybením v komunikaci mezi ŘO OPŽP a ZS OPŽP, se ŘO OPŽP rozhodl vyřešit zrušením napadených aktů, neboť tyto byly v příkrém rozporu s RoPD a Smlouvou se SFŽP a celou věc dále administrovat formou opatření ve smyslu v souladu s 14e ZRP a to ve znění platnému ke dni podání podnětu k prohlášení nicotnosti. Ke zvolenému způsobu administrace se ŘO OPŽP rozhodl z důvodu silnějšího postavení příjemce dotace, neboť platná právní úprava ZRP na rozdíl od úpravy platné před 20. 2. 2015 poskytuje příjemci dotace možnost podat proti předmětnému opatření námitky. Zároveň vydané opatření zcela naplňuje i náležitosti tohoto opatření před novelou č. 25/2015 Sb. a tedy příjemce dotace nebyl zkrácen na svých právech.*
44. *K meritorním námitkám pak ŘO OPŽP uvádí, že v nich nejsou obsaženy žádné nové skutečnosti týkající se identifikovaných pochybení, které by ŘO OPŽP vedly k přehodnocení stanoviska obsaženého ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Příjemce dotace se v námitkách proti napadenému opatření pouze odvolává na námitku proti shora uvedenému oznámení o udělení korekce výše podpory z OPŽP ze dne 13. 11. 2014 s tím, že vytýkaná pochybení nemohla mít byť pouze potencionální vliv na výsledek zadávacího řízení.*
45. *V případě pochybení ad 1) je ŘO OPŽP i po znovu prostudování shora citované námitky nadále toho názoru, že příjemce dotace nic neopravňovalo k postupu, v rámci kterého některé uchazeče vyzval k objasnění skutečností obsažených v jejich námitkách popř. k doložení relevantních dokumentů a jiné uchazeče rovnou vyloučil, přičemž se jednalo o obdobné požadavky (např. u*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

technických kvalifikačních předpokladů v části „referenční zakázky provozování ČOV s kapacitou 600 EO“, u profesních kvalifikačních předpokladů spočívajících v předložení živnostenského oprávnění/osvědčení o odborné způsobilosti/autorizaci a dále o prokazování kvalifikace subdodavatelským způsobem, viz žádosti uchazečů IMOS a ROVINA vs. žádosti uchazečů METROSTAV a HOCHTIEF).

46. *K pochybení ad 2) pak ŘO OPŽP uvádí, že fakt, že k němu došlo, není rozporován ani samotným příjemcem dotace. V této věci navíc pravomocně rozhodl dne 9. září 2014 ÚOHS ve správním řízení zahájeném dne 30. 6. 2014 pod č. j.: ÚOHS-S528/2014/VZ-19008/2014/513/IHL s tím, že neodesláním písemného rozhodnutí o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, došlo prokazatelně k porušení právních předpisů konkrétně ust. § 111 odst. 1 ZVZ. Citované rozhodnutí ÚOHS se naopak nevyjadřuje k ostatním aspektům zadávacího řízení, neboť navrhovatel spol. HOCHTIEF a.s. vzal svůj návrh na přezkoumání postupu příjemce dotace zpět a ÚOHS řízení zastavil.“*
47. *Žalobce podal dne 21. 7. 2016 proti opatření námítky stejného znění, jak tomu učinil proti oznámení, resp. na ně v celém rozsahu v těchto námitkách odkázal. Uvedl rovněž, že obec „pokud u některých uchazečů jako zadavatel využila možnost požadovat objasnění předložených dokladů a některé vyloučila bez dalšího, nejednala diskriminačně, ale pouze reagovala na konkrétní obsahové náležitosti podaných nabídek a možnost objasnění využila u těch uchazečů, u nichž „bylo co objasňovat“, tj. kteří doložili požadované doklady v nějak neúplné či nejasné podobě. Uchazečům, kteří doklady nedoložili vůbec, tato možnost zcela legitimně dána nebyla. O legalitě tohoto postupu obce svědčí fakt, že i tento problém byl obsahem podnětu jednoho z uchazečů na ÚOHS, který nevyhodnotil tento postup zadavatele jako dostatečný důvod pro zahájení řízení z moci úřední.*
48. *Žalovaný k těmto námitkám v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl pouze to, co je uvedené v bodech 40, 41 a 42 tohoto rozsudku.*
49. *Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém již shora citovaném rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015-48 totiž dále uvedl:*

[87] Poskytovatel měl dle § 14e rozpočtových pravidel pravomoc rozhodnout o nevyplacení dotace či její části i v případě, že se domníval, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně. Žádný jiný orgán pravomoc rozhodnout o nevyplacení dotace či její části totiž neměl ani nemá. K neoprávněnému použití či zadržení peněžních prostředků dosud nedošlo, a není tedy dána pravomoc správce daně. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který vykonává dohled nad dodržováním zákona o veřejných zakázkách, nemá žádnou pravomoc rozhodnout o vyplacení či nevyplacení dotace. Může jít navíc také o případy, kdy příjemce nedodrží pravidla u výběrových řízení, která nespádají pod zákon o veřejných zakázkách, ale jsou prováděna podle pravidel vydaných v rámci jednotlivých operačních programů, na které rozhodnutí o dotaci odkazuje a jejichž nedodržení považuje za zvlášť závažné porušení dotačních pravidel [§ 14 odst. 4 písm. g) rozpočtových pravidel].

[88] Spatřuje-li Ústavní soud již v samotném prodlení v čerpání přiznané dotace vážný zásah do majetkových práv příjemce dotace, proti kterému má příjemce právo na účinnou soudní ochranu, pak je za pomoci argumentu a minori ad maius zásahem do majetkových práv příjemce nepochybně také definitivní nevyplacení původně přiznané dotace či její části. Z povahy věci je proti každému z těchto opatření poskytovatele účinná jiná procesní obrana. V případě definitivního nevyplacení dotace musí mít příjemce právo brojit nejen proti faktickému nevyplacení

dotace, ale zejména proti závěru o věcném posouzení vytýkaného porušení. [89] Z uvedeného důvodu musí být postup poskytovatele dotace při jakémkoliv nevyplacení peněžních prostředků pro příjemce srozumitelný a předvídatelný.

[90] V případě porušení dotačních podmínek, které je současně porušením rozpočtové kázně (neboť již došlo k vyplacení peněžních prostředků), je příjemci zaručena účinná obrana, jak proti pouhému dočasnému nevyplacení dotace ve stanoveném termínu (žaloba proti rozhodnutí dle § 14e rozpočtových pravidel), tak proti věcnému závěru o porušení dotačních podmínek (žaloba proti rozhodnutí na odvod za porušení rozpočtové kázně).

[91] V případě porušení dotačních podmínek, které není současně porušením rozpočtové kázně, se žádné jiné rozhodnutí, než rozhodnutí dle § 14e rozpočtových pravidel, nevydává. Dojde-li k vydání tohoto rozhodnutí, musí příjemce vždy vědět, zda jde ze strany poskytovatele o definitivní nevyplacení určité části původně přiznané dotace, či jde o pouhé prodloužení výplatou v důsledku prověřování vzniklých pochybností.

[92] Rozhodnutí o nevyplacení dotace musí proto obsahovat důvody, ve kterých poskytovatel porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spatřuje, jejich závažnost, rozsah, vliv na dosažení účelu dotace, včetně uvedení důvodů, pro které nebude příslušná částka příjemci po určitou dobu vyplacena či naopak nebude vyplacena s konečnou platností.“

50. Soud má za to, že to, jak žalovaný ve svém rozhodnutí odůvodnil krácení dotace, a to jak v rozhodnutí prvostupňovém tak v rozhodnutí o námitkách, nelze považovat za dostatečně odůvodněné a tedy přezkoumatelné rozhodnutí o krácení dotace.
51. Co se týče pochybení ad 1), dle ust. § 59 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) *veřejný zadavatel může požadovat po dodavateli, aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace. Dodavatel je povinen splnit tuto povinnost v přiměřeně lhůtě stanovené veřejným zadavatelem. Skutečnosti rozhodné pro splnění kvalifikace mohou nastat v případě postupu podle tohoto odstavce po lhůtě podle § 52.*
52. Ze shora citovaného ustanovení jasně vyplývá, že příjemce dotace může požádat konkrétního uchazeče o písemné objasnění předložené informace či doklady prokazující splnění kvalifikace nebo tyto doplnit. Z tohoto ustanovení nevyplývá povinnost zaslat tuto žádost všem uchazečům. Naopak z něj vyplývá, že se tento postup uplatní pouze v případě, že je potřeba nějakého objasnění. Pokud jsou informace a doklady zcela jasné, není potřeba nic doplňovat ani objasňovat. Paušální závěr žalovaného, že pokud žalobce nevyzval všechny stejně, jednalo se o netransparentní omezení počtu zájemců ve smyslu pochybení č. 26 přílohy č. 3 k Rozhodnutí o poskytnutí dotace, která opravňuje 10% snížení, proto není správný. Pokud z doložených dokumentů bylo zřejmé, že kvalifikace není splněna, nebylo nutné uchazeče v tomto ohledu k ničemu dalšímu vyzývat a to platí i o uchazečích, kteří byli vyzváni k doplnění.
53. V rozhodnutí však k tomuto pochybení není s výjimkou shora uvedeného napsáno nic, ačkoliv se žalobce k jednotlivým uchazečům a výzvám, které vůči nim učinil, podrobně vyjádřil. Bylo na žalovaném, aby tento postup podrobně přezkoumal ve vztahu k jednotlivým uchazečům a v rozhodnutí uvedl, proč měli být tímto způsobem vyzváni i všichni ostatní uchazeči tj. zda a proč bylo potřeba objasnit popř. doplnit nebo doložit informace týkající se splnění kvalifikace i u těchto uchazečů. Jinými slovy žalovaný měl v tomto směru ověřit, kteří uchazeči měli být a kteří nemuseli být vyzváni k doplnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

54. Dokud tedy nebylo najisto postaveno, zda byl nebo nebyl postup žalobce v souladu s ustanovením § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, je závěr žalovaného, že žalobce postupoval netransparentně, předčasný resp. není dostatečně odůvodněný a tím přezkoumatelný.
55. Soud má za to, že pokud chce žalovaný rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části dle ust. § 14e odst. 1 zákona, musí toto rozhodnutí náležitě odůvodnit s tím, že nestačí pouhé konstatování, že se poskytovatel dotace domnívá, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek. Takové odůvodnění by postačovalo, pokud by bylo toto rozhodnutí dočasné a záviselo by na dalším rozhodnutí, jako je rozhodnutí správce daně o stanovení odvodu. Teprve toto rozhodnutí správce daně by totiž s konečnou platností rozhodlo o pochybení příjemce dotace a o jeho „trestu“ (odvodu) a muselo by se vyrovnat se všemi námitkami příjemce dotace, viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33. Pokud tedy takové meritorní rozhodnutí ale není a rozhodnutí žalovaného je, co se týče snížení dotace, konečné, musí se zabývat všemi námitkami příjemce a vyrovnat se s nimi. Soud má za to, že pokud chtěl žalovaný dojít k závěru o porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, měl svým způsobem nahradit činnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a odůvodnit své rozhodnutí, tak jak by to učinil tento úřad.
56. V tomto ohledu lze také připomenout i soudní judikaturu, dle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 s.ř. vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Je tak povinností nadřízeného správního orgánu podané námitky řádně přezkoumat [§ 89 odst. 2 s. ř.], přičemž nevypořádání uplatněných námitek zpravidla způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).
57. Znění tohoto ustanovení do 19. 2. 2015, které, jak bylo uvedeno shora, mělo být na věc aplikováno, sice nepočítalo s podáním námitek, soud má však za to, že pokud námitky byly podány a byly přezkoumány, žalovaný je měl řádně vypořádat, a pokud by závěry ohledně porušení zákona o veřejných zakázkách doplnil a řádně odůvodnil, vadu nepřezkoumatelnosti by v tomto speciálním případě zhojil. To se však nestalo a žalovaný pouze laxně zkonstatoval, že v nich nejsou obsaženy žádné nové skutečnosti, které by ŘO OPŽP vedly k přehodnocení stanoviska. Jak však k tomu stanovisku dospěl, neupřesnil.
58. Co se týče pochybení ad 2), soud nesouhlasí se závěry žalovaného, že se jedná o netransparentní omezení počtu zájemců ve smyslu bodu 26. Přílohy č. 3, ale o „další porušení ZVZ případně závazných požadavků poskytovatele dotace“ ve smyslu bodu 27. Přílohy č. 3. Je to hlavně s ohledem na závěry ÚOHS, který konstatoval, že žalobce postupoval při vyřizování námitek uchazeče v rozporu s ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť nepřezkoumal podané námitky v plném rozsahu a do 10 dnů neodeslal písemné rozhodnutí o nich. Nejedná se tedy o porušení ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Soud k tomuto závěru vede i poměrně nízká pokuta, kterou žalobci za tento správní delikt uložil ÚOHS, a to 20.000,- Kč. Sám žalovaný ve svém opatření uvádí, že pochybením ad 1) došlo k porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách, avšak

pochybením ad 2) došlo pouze k porušení ust. § 111 odst. 1 a 3 zákona o veřejných zakázkách. Soud tak dochází k závěru, že snížení dotace o 10 % (ve smyslu bodu 27. Přílohy č. 3) je s ohledem na závažnost porušení a na vliv na cíl dotace nepřiměřené, viz shora citované rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33, a v úvahu by připadlo snížení max. o 5%. I toto snížení musí žalovaný s ohledem na znění ust. § 14e a použitého výrazu „nemusí“, řádně odůvodnit, resp. musí odůvodnit, proč považuje toto pochybení za natolik závažné, že je nutné přikročit ke snížení dotace.

59. Poslední věta ustanovení §14e odst. 1 zákona totiž stanoví, že poskytovatel dotace *přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace*. Odůvodnění proto musí obsahovat i informace týkající se této otázky tj. závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. Na jeho rozhodnutí budou v tomto případě kladené stejné nároky jako na rozhodnutí správce daně, viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33, ze kterého vyplývá, že „[p]ři stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.“ V aktuálním případě se správní orgány nikterak nezabývaly přiměřeností této quasi sankce, ani tím, jaké dopady bude mít výše nevyplacené dotace na žalobce, který předpokládal, že řádně plnil podmínky uložené dotace, cíl dotace realizoval a vložil do něj i vlastní finanční prostředky.
60. Jedná se totiž o rozhodnutí, kterým je přímo zasaženo do práv příjemce dotace, jak konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 12/14, ze dne 16. 6. 2015, a proto musí být řádně odůvodněné, tj. musí být odůvodněné způsobem přezkoumatelným soudem. Závěry žalovaného uvedené v opatření nebyly dle názoru soudu dostatečně odůvodněny, přičemž k nápravě nedošlo ani žalobou napadeným rozhodnutím.
61. Jak uvedl v obdobné věci Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č.j. 11A 91/2015 – 95: „Žalovaný rozhodl o nevyplacení části dotace podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech (ve znění účinném do 19. 2. 2015). Ačkoliv se na postup správního orgánu podle tohoto ustanovení výslovně nevztahují ustanovení správního řádu, jedná se o veřejnoprávní vztah mezi příjemcem a poskytovatel dotace, přitom vystupuje-li poskytovatel dotace vůči příjemci (v pozici vrchnostenské), musí se řídit základními zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou definovány v hlavě II. správního řádu. Mezi základní principy správního rozhodování podle ustálené soudní judikatury patří i úplnost, respektive dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při své činnosti zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předkládá, a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečné rozhodnutí vzhledem ke konkrétním okolnostem individuálního případu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2Afs 226/2015 – 39).
62. Úvaha poskytovatele o nevyplacení části dotace při postupu podle § 14e rozpočtových pravidel tedy musí být podložena zjištěním porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, zároveň musí být při úvaze o tom, zda část dotace nevyplatit, hodnocena kritéria závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Využije-li poskytovatel možnosti část dotace nevyplatit, pak z rozhodnutí o nevyplacení části dotace musí být zřejmé, v čem je spatřováno porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, a to včetně hodnocení závažnosti zjištěného porušení a zhodnocení, zda bude možné v důsledku rozhodnutí cíl dotace dodržet či nikoliv. V napadeném Oznámení nebyla kritéria závažnosti a dopadů na cíl dotace hodnocena, není z něj tedy zřejmé, zda a jak na ně žalovaný bral zřetel. Výše uvedený deficit brání soudu žalované rozhodnutí (již jen k žalobnímu tvrzení o porušení zásady postupu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy) věcně přezkoumat. Z tohoto pohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

63. Bude proto na žalovaném, aby se v dalším řízení zabýval všemi shora uvedenými výtkami a pokud dojde k závěru, že zde jsou splněné zákonné podmínky pro krácení dotace ve smyslu ust. § 14e zákona ve znění do 19. 2. 2015, vydá jednostupňové rozhodnutí, ve kterém se vypořádá i s touto námitkou (že jeho pochybení nebylo tak závažné, aby odůvodnilo krácení dotace) a své rozhodnutí řádně odůvodní i z pohledu závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.
64. Soud má za to, že ustanovení § 14e zákona má sloužit jako prostředek k vynucení dodržování pravidel zadávání veřejných zakázek nikoliv však ke svévolnému a neodůvodněnému krácení dotace, viz rozhodnutí pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 ze dne 16. 6. 2015, který mimo jiné uvedl: „S ohledem na kontext celého zákonného ustanovení je soudní kontrola jedinou ochranou před arbitrárností, kterou umožňuje zákonodárcem otevřený rozsah volného uvážení poskytovatele.“

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí i rozhodnutí o krácení dotace jsou zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti. Proto soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí o krácení dotace [§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 3 s.ř.s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 4 s. ř. s.]. V něm správní orgán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zohlední závěry soudu

vyslovené výše, a pokud přistoupí ke krácení dotace, své rozhodnutí náležitě doplní ve smyslu výtek podrobně rozebraných v odůvodnění tohoto rozsudku.

66. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1.428,- Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6.800,- Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8.228,- Kč a dále 3.000,- Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.